

пътъ до Пеща, че е непощенно да излъжа Раевски и да ида въ Руссе. Казвамъ на русенци, че вапора се бави много по пътътъ, и че азъ ще тръгна съ пасажерски вапоръ, за да стигна по-рано. Тръгвамъ така съ пасажерски вапоръ и се спирамъ въ Нови-Садъ, за да ида въ Карловецъ.

Тукъ намѣрихъ Раковски, който бѣше приготвилъ своя „Горский Пжтникъ“ и се готвѣше да го печати. Раковски ме прие много добрѣ и ме покани да стоя въ неговата квартира. Този челоуѣкъ бѣше много добъръ и отличенъ патриотъ, но извънрѣдно славолубивъ и самохваленъ, той ми прочете въ ржкописъ почти цѣлия *Горски Пжтникъ* и други свои започнати списания, като искаше, както разбрахъ, да му одобрявамъ сичко и да го хваля. Азъ седѣхъ една седмица при него. Той ми прѣдлагаше да остана при него, за да му помагамъ на политическия вѣстникъ „*Българска Дневница*“. Тогава азъ му разказахъ рѣшението си въ Виена, и, че трѣба да замина за Карловецъ да свърша гимназиялний курсъ и послѣ ще дойда при него, гдѣто и да бжде той, да работимъ по революционното дѣло, защото това е моето единствено желание.

Слѣдъ това азъ отидохъ въ Карловецъ прѣдставихъ се прѣдъ Патриарха, разказахъ му положението си, прѣдставихъ му гимназиялното свидѣтелство отъ Бѣлградската гимназия, и че съмъ дошелъ по прѣпоржката на свѣщенника Раевски отъ Виена, да слѣдвамъ гимназиялния курсъ. Патриарха бѣше съ мене много любезенъ челоуѣкъ. Той ми каза, че дѣйствително св. Раевски му писалъ за мене, и че той вече нарѣдилъ, като дойда да бжда приетъ като пенсионеръ (т. е. да се храня съ другитѣ пенсионери).

Азъ му целунахъ пакъ ржката, благодарихъ му съ голѣма учтивость и си излѣзохъ. Тукъ моята работа бѣше свършена. Отидохъ веднага при директора на гимназията и се записахъ въ 7-й класъ, понеже 6-й класъ бѣхъ свършилъ въ Бѣлградската гимназия. Въ сжщо врѣме бѣше въ Карловецъ и